

ČARO ANIMÁTORSTVA

CESTY ZRENIA Z NADHLĀDU

vo víre života
navigácia zrelosti
skrýša zrelosti
blizkosť človeka
zrelosť v plnosti

CESTY ZRENIA Z BLÍZKA

mladý človek - základné východisko
cesty zrenia „na dlani“
vytvoriť priestor pre zrenie

TVORBA VLASTNEJ STRATÉGIE

CESTA POKRAČUJE

VZOR

PRÍBEHY ŽIVOTA

Ideš v autobuse a „čumiš do blba“ unavený „jak pes“. Si rád, že sa ešte udržíš na nohách. Keď tu, akoby z diaľky, k Tebe začnú prúdiť slová nejakých detí (v skutočnosti stojacich kúsok od Teba). Spočiatku si si ich možno ani nevšimal, ale zrazu Ťa to úplne preberie. Neveríš vlastným ušiam. Lepšie sa pozrieš a odhaduješ ich vek. Môžu mať tak 7-8 rokov. „To snád ani nie je možné“, prebehne Ti hlavou. Malí „štopli“ sa na celý autobus spokojne a s patričným chichotáním bavia o filme pre „dšaťročných“. Detaily, pikošky, patričné hlášky a komentáre sa len tak sypú z ich úst. A dospelí navôkol reagujú rôzne. Jední sa na deťoch dobre bavia, iní sa tvária „akoby nič“ alebo pohoršene odvrátia hlavu. Nikto nič nepovie. Nevieš, čo v danej chvíli robiť. „Seknúť“ ich? A čo keď budú drzí? Alebo ich nechať tak, veď „čo ja s nimi mám“? Ako tak tuho premýšľaš, zrazu k „deťúrencom“ príde dievča (odhaduješ do 17 rokov) a patrične ich upozorní. Ľudia spozornejú, no „malí“ sú pripravení. V pohode ju „odpíšu“ a dobre sa bavia ďalej. No z druhej strany autobusu na nich zavolá akýsi mladík (tiež okolo 17 rokov) s posolstvom, ktoré sa môže po „nepochopení“ premeniť na „rukolapnejšie“ a „citeľnejšie“ argumenty. Deti ale pochopili a nič „rukolapnejšie“ sa teda nekoná. Autobus sa dostáva do normálnej atmosféry, keď je každý rád, že sa môže pokojne viesť...

(voľne prerozprávaná udalosť z januára 2010)

Pre čítanie nasledujúcej udalosti, ktorá je prerozprávaná v trnavskom dialekte, poskytujeme krátky prekladový slovník :)

Do – kto

Dze – kde

Penáže – peniaze

Ščul – teraz

Zaflekovat' – zabrzditi'

Dohrmotať – doraziť, pristaviť

Páncelkáááá – pani učiteľka

Pochabo – ležérne

Štekle – opätky

70l batohy, cestovné tašky a kufríky na kolečkách, igelitky, pochabo zbalené oblečenie a sladkosti v ruksakoch. Baby so šteklami a chalani v čiňankách. Na autobusovej zastávke vznikol chaos.

Mrholilo, okolo blato a decká (pardon, ako mi minule Cadro vysvetlil, oni sú už adolescenti) sa prekrikovali, kto povlečie ťažké nemotorné repráky a vežu (Luky povedal, že keď ich doma vážil, mali vyše 15 kg). Okoloidúci dis... (viete, to slušné slovičko na dis...) pán sa ma pýtal, že na koľko ideme.

- Noooooo viete, na jednu noc.

- Pánčelkááááá?- bez ohľadu zavreštal Matúš, - To z tú faklu ideme jakože školu podpáliť?

- Nie, to je taká hra, ale tá sa odštartuje až v Tmave.

Dohrmotal dedinský autobus. Aj by som napísala, že som si odfúkla, že akože konečne...ale... poznáte tú situáciu, keď sa natlačíte do autobusu a zrazu zistíte, že prežívate zmiešané pocity. Na jednej strane sa nemáte čoho chytiť, pretože cez to more ľudí ani na nejaké držadlo nedo-vidíte a na druhej strane je to najbezpečnejšie cestovanie, pretože ak by náhodou autobus za-flekoval, v podstate nemáte kam padnúť.

- Za tú batožinu kto bude platiť?- znervóznel šofér.

- Pánčelkááááá?- oné, nevim, dze mám penáže...

V autobuse sme plakali. Janka, Sonička, Luky, Matúš, Iva a ja. Slzy tam tiekli a ostatných cestujúcich natriasalo. Doteraz neviem, akým zázrakom sa Tomáš dostal pod celú kopu tej našej cestovnej batožiny. Gordík ho musel ťahať za členok, aby ho odtiaľ vyslobodil. Deckám som zakázala oslovovať ma na verejnosti - Pančelka!

- A čo ščul máme robiť z tú faklu?

- Dobre, tú máte faklu, vašou úlohou je zapáliť ju. Máte na to dve hodiny! AAAle!

Fakľa sa môže zapáliť iba jediným spôsobom - zapáli vám ju človek, od ktorého zistíte, kto bol zakladateľ animátorstva.

Decká sa rozbehli po stanici rýchlosťou blesku. Mne sa z toho akurát zaiskrilo pred očami, keď som videla, že tá ich slávna batožina zostala na rozlohe 7 m2. Zaujatú činnosťou zcvrknúť túto inkriminovanú plochu na primeranú veľkosť ma z poriadkového ošialu prebral Ivanin krik: Ha-lóóóó ľudíáááááá, do je zakladateľ animátorstváááááá? Postavená na lavičku s rozpaženými rukami oslovovala cestujúcich.

Vlastne, mala môj obdiv, ani ja si nedokážem získať pozornosť takej masy ľudí. A úprimne, ani také odsúdenie.

Mrholenie sa zmenilo na lejak. Zase sa naše babky modlili za osviežujúci dážď pre naše polia...

Posledná cesta... a celá noc, celá sobota pred nami... a vlastne celá cesta pred nami... naša CESTA...

Iva, Janka, Darin, Zuzka, Sonička, Gordík, Luky a Matúš, Tomáš a Hadzi... decká z dedinskej základky, ktoré v živote nechodili na stretká, nepočuli o Don Boscovi sa stávajú animátormi :D. Ale priznávam, doteraz Don Bosca nazývajú Don Disco :D

Minulý týždeň pripravovali program pre decká z družiny.

Luky a Cadro zabezpečili ozvučenie.

Zuzka a Darin naučili decká pesničky.

Paťa a Iva a Kika pripravili súťaž.

Gordík vymyslel príbeh, také flexibilné masové slovko do ucha.

Osmaci a deviataci si vlastnoručne vyrobili animátorské tričká, píšu si kroniku, pečú mafiny a varia kotlíkový guláš.

Tie decká, čo sa v daždi trepali cez lesnú cestičku s kuframi na kolečkách, si na Vianoce pýtali dýky, aby mali čím vyrezávať.

Vyzbierali igelitky sladkostí pre iné decká.

Naučili sa hry a vedia iných naučiť sa hrať.

Decká, ktoré celé dni čučali na facebooku, sa na ulici oslovujú vlastnými menami.

Decká, ktoré nepoznajú slovo rituál, si nechali dýkou roztrhať tričká, aby dokázali, že chcú ísť na hĺbku...

Decká začínajú žiť. Svoj život. Život pre tých okolo...

Decká našli toho, kto im zapáľil faklu...

Celá cesta pred nami... Cesta zrenia...

(voľne prerozprávajúca udalosť z júna 2009)

CHUŤ A ODVAHA ŽIŤ NAPLNO

Sú to len dva z mnohých príbehov každodenného života.

Dva z mnohých, kde cítime, že **by sme čosi chceli urobiť**, že nám **nie je jedno, ako prežijeme život** a ako to bude vyzerať okolo nás.

Možno aj Ty cítiš ten „dotyk života“, ten každodenný kolotoč, v ktorom sa odohrávajú naše životy, naše sny, boje, snahy, lásky a priateľstvá, náš vzťah s Bohom.

Žiť život. Žiť ho v jeho plnosti, v jeho plnej „paráde“, žiť ho **ako dar a výzvu súčasne.**

To, čo držíš v rukách, je presne o tom...

Chceme **s odvahou pred ním stáť** „zoči-voči“ a **objavovať** jeho tajomstvá, jeho čaro, zmysluplné odpovede na naše otázky, na ktorých sa dá budovať budúcnosť.

Nechceme prijať čokoľvek, akúkoľvek lacnú a rýchlu odpoveď.

Chceme ho **vnímať so všetkým, čo k nemu patrí**, jeho šírku, hĺbku, jeho duchovno.

Nechceme mať z neho iba pár pocitov, ktoré sú na chvíľku neuveriteľne fajn, ale len „na chvíľu“.

Chceme ho **zažiť v reálnom svete v spoločenstve priateľov.**

Byť priateľmi a ponúknuť priateľstvo.

Takto chceme **odpovedať na šancu, ktorú sme dostali od Darcu života**

ANIMÁTOR?

V tomto okamihu by sme chceli vyjadriť jedno z našich presvedčení. Možno sa to na prvý pohľad nemusí ani zdať, ale ide o niečo skutočne veľké a vzácne. V behu života, v tom všetkom, čo chceme a musíme stihnúť, si to často nemusíme až tak uvedomovať. Ale my si myslíme a kľudne môžeme bez nadsázky spokojne povedať, že ide o niečo, čo v sebe skrýva veľký kus tajomstva.

Takže...
Ide o Teba. ??!
Ide o Teba. ??!
Ide o Teba.....

Preto to, čo čítaš, nie je iba informácia.

Vážený a milý, vážená a milá!
Stojíme s úctou a vďakou
pred skutočnosťou,
že si animátor – animátorka!
Je to pre nás fakt sila.

„Nejaký mladý“, ktorý má milión možností (keď nie milión, tak zopár určite), ako si užiť život, sa rozhodne stratiť čas pre „decká“, premýšľať nad nimi, trápiť sa s nimi, bláznit sa s nimi, zažiť odpisy, často byť na pokraji trezlivosti. Dokonca sa rozhodne odovzdávať im svoje poklady života - názory, postoje, svoju lásku, vieru...

Uprostred Tvojich rovesníkov, Tvojich kamarátov a spolužiakov, uprostred tých všetkých ponúk, ktoré Ťa obklopovali, si sa v akomsi okamihu svojho života rozhodol/a „byť darom“ pre dovtedy neznáme detí!

Nevieme, čo všetko Ťa k tomu viedlo, a možno máš aj kopec otázok, možno sa cítiš poriadne nezrelý/á a občas to vôbec nejde dobre, ale to nič nemení na tom, že si tu pre nich a že dávaš kus seba pre druhých.

Si animátor/ka... Máš v rukách niečo veľmi vzácne, ale súčasne aj krehké. Máš v rukách srdce „detí“, pre ktoré si Ty „ich animátor/ka“. Skús len zaspomínať na tých „tvojich“ animátorov, na to všetko, čo ste spolu prežili, na „prekecané“ hodiny „o ničom a o všetkom“, ako Ťa posunuli dopredu a možno si si to vtedy vôbec neuvedomoval/a.

Skús si pripomenúť tých, vďaka ktorým si dnes animátorom/kou Ty. Boli pre teba inšpiráciou, boli priateľmi... Skutočne toto všetko tvorí čaro a krásu animátorstva.

Animátorstvo je náš spoločný svet.
Je náš spoločný základ.
Je dôvodom pre to, čo držíš v rukách.
Je dôvodom, aby sme spoločne hľadali ako ďalej.

POZVÁNKA „BYŤ PRI TOM“

Nie je to niečo „tých tam kdesi ďaleko, ktorí niečo vytvorili“.

Je to pozvánka byť pri tvorení ciest zrenia a stať sa ich spolutvorcom!

To, čo máš v rukách, totiž nie je niečo hotové, dokončené.

Mnohé veci sú len naznačené, mnohé veci sú inšpirácie zo života, ktoré treba odskúšať, mnohé veci bude treba dotvoriť, premenovať, navrhnúť lepšie.

Je to pracovná verzia, ktorá čaká na Teba a na „stretko“, ktoré vedieš.

Chceme teda pokračovať v dialógu a v spoločnom hľadaní, ako ísť ďalej s mladými.

Všetko, čo budeš čítať ďalej, bolo napísané len preto, **aby si sa cítil/a pozvaný/á pridať sa k nám a aby si mohol/a kráčať po svojej animátorskej ceste spolu s ďalšími, ktorým rovnako ako Tebe záleží na mladých.**

Preto vitaj v autorskom tíme!

POZVÁNKA VYTVORIŤ „ZÁKLADNÝ TÁBOR“

Z toho, čo sme povedali vyššie, vyplýva niekoľko veľmi dôležitých vecí:

1. Je pre nás dôležité a chceli by sme, **aby si chápal/a, ako sme rozmýšľali, čo nami hýbalo, čo nás dokázalo inšpirovať pre život.**
2. Chceli by sme, **aby si premýšľal/a a nachádzal/a odpovede spolu s nami.**
3. Chceli by sme, **aby si videl/a cesty zrenia „z nadhľadu“, aby si objavil/a širšie súvislosti toho, kde sa decká Tvojho „stretka“ nachádzajú, čo nimi hýbe, ktorým smerom potrebujú ísť, aby nachádzali plnosť života.**

Preto Ťa skôr, ako sa spolu so svojou skupinkou vydáš na cesty dozrievania, pozývame, aby sme spoločne vytvorili „základný tábor“ a aby sme v ňom spoločne strávili nejaký čas.

Prečo je nám blízky obraz „základného tábora“?

Lebo sa podobáme skupine horolezcov (alebo „bláznov“? :), ktorá chce dosiahnuť nejaký vysoký vrchol. A každý, kto chce byť na takejto ceste úspešný, vie, že potrebuje mať miesto:

- ... kam sa dá vrátiť a kde sú „zásoby“.
- ... kde môže načerpať sily a vnútornú energiu.
- ... kde sa spoločne premýšľa ako, kedy a kam vyraziť.
- ... v ktorom sa určujú stratégie, postupy.
- ... kde ho čakajú priatelia.

A takýmto miestom je „základný tábor“, ktorý budú tvoriť nasledujúce kapitoly.